Ч. 171 Второк 2 (14) серпня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Кілька гадок о консолідациї.

Від якогось часу говорить ся у нас і пише ся дуже богато про консолідацию, але як би нароком: чим більше о ній говорить ся і пише ся, тим менше еї видко; чути лиш голоси зі всіх сторін: „Нам треба консолідациї"... і на тім конець. Мимо волі насуває ся тут питанє: Що тому за причина, що у нас мимо, як здає ся, загального переконаня о потребі консолідациї не можна еї осягнути? Чи може то так трудно еї перевести? Пос. Романчук, котрий, вправді не перший став на ню вказувати, але в послідних часах найбільше о ній говорить — каже, що не так то трудно. Нам видить ся противно, що трудно, навіть дуже трудно. Зважмо лиш, що значить консолідация. Після нашої думки єсть то скріплене цілої народної роботи через сполучене всіх народних сил до одної цїли. Із сего понятя консолідациї виходить, що на ню складають ся три чинники: народна робота, значить ся робота в народі для народу, сили того-ж народу, і ціль тої роботи. Всяка робота, чи цілого народу, чи поодиноких людий, мусить мати якусь ціль, бо инакше стаєсь безпредметовою. Народна робота може мати на цїли лиш одно: розвиток і обезпечене материяльного і духового добра якогось народу, котрого знов призначенєм єсть подати і обезпечити таке саме добро поодиноким своїм одиницям. Відповідно до сеї цїли мусить бути і робота народна; она мусить займати ся тим всїм, що складає ся на то загальне материяльне і духове добро, значить ся, робота народна мусить вести ся у всїх напрямах. До такої роботи треба знов сил, і то не лиш сил, що так скажемо, фізичних, але й духових, таких, котрі були би сьвідомі тої цїли, до котрої має стреміти цїла робота. Наконець, коли має ся сили і знає ся цїль треба дійстно робити.

Так ми представляємо собі консолідацию. Звичайно буває так, що має ся і сили і знає ся цїль а не робить ся. Людий опанує якась непоборима лїнь. Чи в сїм случаю можлива яка консолідация? По нашій думцї, нї, бо до трох условий консолідациї не стає ще одного — роботи. Припустїм, що люди в теориї мають навіть охоту до консолідациї та чують еї потребу, зійдуть ся разом, поговорять собі красненько і навіть уложать красні пляни; але коли відтак розійдуть ся, коли вже єсть все, лиш треба ще робити, нема робітників, бо їх опанувала лїнь. Що-ж в сїм случаю робити? Чи єсть який спосіб на то? Нема нїякого. Цїлого народу, чи широких верств єго не змусить нїхто до роботи. Тут не поможуть нїякі хоч би найщирійші і найгорячійші зазиви, або хоч би й найревнійший патриотизм. Виходить з сего насамперед, що ворогом всякої консолідациї єсть лїнь, а щоби перевести консолідацию, треба насамперед побороти того ворога, ту лїнь в народї. Чи се легко? Нам видить ся, що нї, що дуже трудно.

Може знову так бути, що єсть охота до робити, але нема сил до неї. І знов нестає одного чинника до консолідациї. Бо й когож тут консолідувати, коли нема кого? Треба отже насамперед вишукувати і виробляти сили, щоби їх відтак можна сконсолідувати.

Наконець може бути і так, що суть сили і єсть робота, але робота без ясної цїли. Одні ставлять собі за цїль се, другі то, а треті ще щось иншого; сили і робота розбивають ся і не видко нїякої признаки та знову не ма консолідациї. В сїм случаю єсть вже що консолідувати, але не знає ся до чого. Треба отже вишукати цїль консолідациї, треба о еї потребі переконати тих, що еї не мають або не видять. А чи се річ легка? По нашій думцї також нї. Бо хоч цїль консолідациї і не трудно знайти — она може бути всїляка; ми тут маємо на оцї, розуміє ся, лиш консолідацию для материяльного і духового добра народу, яко остаточної цїли житя народів — то нераз дуже трудно переконати о еї потребі поодиноких людий. Нераз треба робити і цїлий переворот в понятях тих людий, треба побороювати їх навичку та їх звичай, котрі дуже часто ставлять так великі трудности, що о них розбиває ся всяке, хоч би найсильнїйше сьвітло правди.

Але може бути ще один случай. Може бути так, що до консолідациї не стає анї роботи, анї сили, анї остаточної еї цїли. Ну в такім случаю чей нїхто розумний о консолідациї не буде й говорити. А коли би хто й забирав ся переводити консолідацию серед таких обставин в цїлих масах народу, то дурив би і себе і других, ба, дуже легко осягнув би противне від того, до чого стремів, — наробив би лиш ще більшого заколоту.

Котрий із сих чотирох случаїв неможливости, або як хто хоче — можливости в переведеня консолідациї дасть ся примінити до наших обставин, лишаємо до осуду і вибору нашим читателям. Ми ставимо тепер такі питаня: чи о такій консолідациї, як означена повисше, у нас в послїдних часах так богато говорить ся і пише ся? — а друге: чи така консолідация, як означена повисше, може бути для якогось народу взагалї а для нас специяльно добра і пожиточна, чи она потрібна і чи можлива?—

2

Корея, Япан і Хіна.

(Після Ріхтгофена, Курзона, Ґемского, Вартеґґа і др.)

I. Корея.

Край і єго положенє, єго назва і природні богатства. — Корейцї, їх звичаї і обичаї. — Женщини в Кореї. — Сеул, столиця Кореї. — Король і єго двір. — Глиняні капелюхи і огненні рапорти. — Відносини Кореї до Хіни і Япану. — Давнїйша і теперішна ворохобня в Кореї та причина війни.

(Дальше).

Чемульпо і Сеул, то дві назви, які можна нинї стрітити що дня майже в кождій ґазетї. Перша з них, то назва портового міста, друга — назва столицї. Чемульпо, зване давнїйше також Єнгуан, єсть містом, котре має тепер кілька тисячів мешканців, з котрих більша часть самі чужі люди, переважно Японцї, що захопили всю корейску торговлю в свої руки. З Чемульпо їде ся до столицї або малими пароходами горі рікою Хан аж до місцевости Маґпо, а звідти ще 6 кільометрів до Сеул, або просто на Маґпо верхом. Можна також дати ся занести на ношах, за що треба заплатити 5 долярів або 12 зр.

Столиця краю називає ся властиво Ханянґ, що значить „місто над рікою". Французи однакож ввели в Европі назву Сеул, слово корейске, що значить „столиця", а котре навіть самі Корейцї не однаково вимавляють, бо кажуть то Сеул, то Савул, або знов Сіуль та Сеуль.

Сеул — каже Ґемский, пруский офіцир від маринарки, що їздив з нїмецким посольством до Кореї — єсть для Кореї тим, чим Париж для Франциї; єсть то найбільше місто на цїлім півострові. Дорога туди веде почерез горби і яри, через ріки і долини, мочари і пустинї, по при села і поля, засїяні рижем і просом. Місто лежить у великій кітлинї, окруженій доокола високими ґранітовими горбами. Як всї більші міста в Кореї, так і Сеул єсть обведене доокола високим на 3 до 4 сяжнї ґранітовим муром, котрий іде горбами і долинами, почерез лїси і дебри та замикає в собі цїле місто з єго передмістями. В мурі суть місцями отвори до стріляня а із середини суть насипи або підмурованя, по котрих легко виходити аж на сам мур. Видко, що мур сей служив колись до оборони, але нинї він вже валить ся; він тягне ся 16 кільометрів доокола і замикає в собі яких 30.000 домів, в котрих жиє може до 300.000 людий. Чотирома брамами, на котрих виднїють ся написи хіньскими буквами, входить ся до міста. Одна з тих брам називає ся „брамою справедливости", друга „брамою щирости" а третя „брамою чемности". Скоро лиш сонце зайде, дзвонять в містї у великий дзвін і зараз замикають ті брами а ключі від них несуть до королївскої палати. Дзвін сей має бути третий з ряду найбільший на сьвітї і єго вилито таки в Сеули; він висить в самій серединї міста на чотирогранній вежи з дерева, званій „Чонґ-как", помальованій на червоно і зелено, а дзвонять ним в той спосіб, що бють в него молотами. Після Ґемского єсть сей дзвін на півтретя метра високий а в промірі має 2 метри; напис на вежи каже, що на голос сего дзвона замикають і отвирають місто вже від 400 лїт.

Коли в'їхати до міста пекіньскою брамою, то оно представляє ся досить нужденно. Величавих будинків тут нїгде не видко; корейскі доми, то переважно самі лїпянки, криті соломою, з маленькими віконцями, в котрих замість шиб — вставлений папір, напущений оливою. Лиш доми богатших людий суть на один поверх високі, збудовані з каміня і криті дахівками. Улицї в містї вузенькі і криві, а всюди на них як найбільша нечистота. Лиш три улицї подобають вже трохи на европейскі; они суть по 50 метрів широкі, рівні і висипані рінею. Але й тут корейскі порядки: на них стоїт повно буд, критих соломою, так, що лиш серединою можна ледви перейти, а по обох боках ровами спливає всяка нечистота з домів, котра підчас

наконець трете: чи така консолїдация дасть ся у нас перевести?

Розберім перше питане. Богато лиха у нас в тім, що ми, забираючись до якоїсь роботи народної, приступаємо до неї мало що не завсїгди майжене сьвідомо, що так скажемо, інстинктовно. Сила природи і обставин пре нас до неї; ми раді би до неї взяти ся і навіть беремо ся, але не знаємо і не питаємо, з котрого боку; беремо ся, наослїп як кому попадає ся, або як кому случайно ирийде яка гадка. Коли хтось случайно впаде на добру дорогу, то і з єго роботи видко хосен. Инший наробить лиш богато шуму, одушевить на хвилю більший або менший кружок людий, иноді лиш особистих приятелїв, і на тім скінчить ся. Ми привикли вже не застановляти ся богато над тим, що робимо, і думаємо, що скоро лиш пустимо поклик до якоїсь роботи, то й зараз вродить ся з него сама робота, а з тої роботи буде хосен. В послїдних часах пущено поклик: „Консолїдация!" — і по цїлім краю понесло ся: „Консолїдация!" Добре, нехай буде консолїдация. Хто-ж би противив ся консолїдациї свого народу?! Але спитаймо тепер кого небудь, що він розуміє під тою консолїдацией, то певно у відповіди на то почуємо всїлякі виводи політичні о відпорнім становищи, о помиреню партий, о достоїнстві народнім і т. д., лиш не то, на чім опирає ся правдива консолїдация народу. Та й зовсїм природно, бо під словом „консолїдация" укрито майже зовсїм несьвідомо щось иншого, охрещено часть народної роботи в однім якімсь напрямі фальшивим іменем, іменем, котре не відносить ся до цїлої роботи народної. Єсть то отже запутунина в понятях і звідси то походить, що о консолїдациї говорить ся, а консолїдациї не видко, лиш замість неї ще більший розлад.

Та консолїдация, о якій нинї говорить ся, то зовсім не така, як означена нами повисше; то лиш шукане за спільниками політичними, котрих остаточно можна так само добре знайти поза народом, як і в народї. Для спільника робить ся концесиї і жадає ся концесий від него. Нема концесий, нема і спільників, не буде і тої консолїдациї, яку хотїло ся осягнути тим приєднанєм спільників політичних. Не диво отже, що ми крутимо ся як би в зачарованім крузї, накликуємо до консолїдациї, а не можемо нїяк позбути ся розладу, ба, він росте ще більший серед тих наших покликів до консолїдациї. Яку запутанину заводить в понятях така консолїдация, єсть для нас найлїпшим доказом не лиш „Отверте письмо" пос. Романчука, але й сей факт, що навіть так льоґічно і глубоко мислячі люди як др. Франко, можуть збити ся з тої дороги мисленя. Др. Франко, котрий помістив в Kur. Lwow. дуже розумну оцінку „Отвертого письма" пос. Романчука під заголовком: „Жалї Романчука", дав ся очевидно також збити з дороги, коли думає, що сполученєм партий дасть ся завести консолїдацию межи Русинами. Після єго пляну треба би лиш виймити з проґрамів поодиноких партий згідні точки і утворити з них фундамент до спільного діланя, на підставі котрого можна би вести дальшу роботу консолїдациї. Після сего пляну, що правда могла би настати політична консолїдация руских партий — хоч і то навіть не всїх тих, котрих хоче сконсолїдувати пос. Романчук — але нїяк не настала би ще консолїдация Русинів. Очевидно під словом „Русини" не можемо тут розуміти що иншого, як лиш цїлий руский нарід в Галичинї. По такій консолїдациї, яку проєктує др. Франко нарікав би він так само, як нарікає тепер в послїднім „Народї" на брак пренумерантів для свого журнала „Житє і Слово", бо де нема правдивої консолїдациї в народї, там нема і піддержки анї журналів, анї ґазет анї взагалї яких небудь видавництв, а коли має бути яка, то та консолїдация мусить бути зовсїм инша, як та, яку пропаґує пос. Романчук і єго прихильники політичні, або до якої піддає проєкт др. Франко.

Перегляд полїтичний.

Скликана мінїстерством скарбу конференция делеґатів всїх мінїстерств в справі управильненя платнї урядників вже закінчила ся. Мінїстерству скарбу предложено ряд далеко сягаючих предложень, сполучених однакож з великими жертвами скарбу державного. Предложеня ті будуть становити материял для виготовленя відповідних проєктів.

Вел. княгини Ксенїї і еї жужеви вел. кн. Александрови Михайловичу приключила ся в сам день їх весїля дуже небезпечна пригода. Коли переїздили через міст, в'їхав віз на него так, що два конї упали поза міст і потягнули віз за собою. Молода пара вилетїла з воза і вел. княгиня покалїчила ся при тім; молодому не стало ся нїчого.

Межи Хіною і Япаном заносить ся на рішаючи битви. Японцї вислали під Сеул 20.000 войска, а рівночасно іде в ту саму сторону з Манджуриї хіньске войско. Японьска фльота в силї 50 кораблів зачепила також укріплений хіньский порт Веїгавеї, але поки що не вдїяла ще нїчого.

Новинки.

Львів дня 13 серпня.

— **Похорон посла о. Николая Сїчиньского** відбув ся в суботу в Стопчатові. В похоронї взяло участь близько 30 сьвящеників, родина близша і дальша (вдова з осьмеро дїтьми, шістьма дївчатами і двома хлопцями, брат о. Амвросїй і сестра з мужем своїм о. П. Темницким), посли др. Савчак яко делеґат Видїлу краєвого і др. Т. Окуневский, з Коломиї староста п. Баньковский, адв. Ільницкий, сов. Т. Заячківский, др. Кульчицкий, з Печенїжина нотар п. Шайб і др. Чин похорону відслужив о. декан Тимяк з Шешор. В церкві проповідь виголосив о. Савула, а над могилою о. Каргут. Потім в імени власнім, клюбу соймою і краю промовив др. Савчак, а опісля др. Окуневский. Роспука огортала всїх участників похорону з одної сторони за заслуженим покійником, котрий ще міг богато доброго зробити для Руси а з другої сторони на вид бідної вдови з осьмеро дїточками.

— **Руский народний театр** загостить незабаром до Львова і буде давати представленя в лїтнім будинку польского театру. Дирекция польского театру згодила ся вже віднаймати згаданий будинок театрови рускому в трех днях кождого тиждня.

— **П. Лопатиньска,** звістна артистка руского театру виступає на сценї польского театру у Львові яко дебютантка в штуцї „Пташник з Тиролю".

— **Сїльска драма.** В ч. 166 нашої ґазети подали ми вість про убийство селянина Івана Ґнапа в Прусю. Справа та після вістий, які прийшли з Рави рускої, представляє ся троха инакше, як ми еї перше описали. В сїльских драмах ґрунт звичайно на першім місци. Так і в тїй справі. Ґнап процесував ся зі своїм шурином Стефаном Школикою о кусник ґрунту. Арендар Ессіґ підбурював одну і другу сторону горівкою до сварнї. Ґнап заходив частїйше до коршми. Єму здавало ся, що арендар єго при-

---

посухи творить величезні калужі, що заничищують воздух в цїлім містї. Доми, збудовані чи з глини, чи з дерева або каміня, нагадують своєю будовою доми японьскі, але нема тут того, що стрічає ся по японьских містах, нема огородцїв з цьвітами. Муровані доми ставлять тут в той спосіб, що фундаменти кладуть з каміня і вяжуть один камінь з другим перевеслами. В серединї обліплюють стіни білим або мальованим папером, а замість помосту викладають землю грубим папером, напущеним оливою. В комнатах, навіть і у богатших людий, нема великої обстави. Денеде лиш стрічають ся красно вироблювані скринї з ріжнобарвного дерева, обиті мосяжною оковою, в котрих переховує ся одіж та всїлякі дорогоцїнности, відтак маленькі столички, на котрі ставить ся страву. Корейцї сїдають коло них на землю, загнувши ноги під себе наохрест. До спаня розстелють на землю просту соломянну мату, а під голови кладуть, замість подушки, малий кльоцик, вирізаний трохи так, що чоловік опирає ся на нім шиєю і частию голови. За то в кождій хатї мусить стояти люлька, без котрої Кореєць не може обійти ся.

На містї не видко великого руху торговельного; великих отвертих базарів тут нема, суть лиш маленькі крами, не більші як у нас. яка широка шафа, заслонені соломянною матою. Головні базари, то вузонькі місця, обведені доокола мурами без вікон; там мають більші купцї свої крами і сидять коло них на ґалериї, убрані в чистеньку, білу одіж. Домашні товари суть дуже прості і зовсїм не хороші; лїпший тювар спроваджують з Хіни. Добрими місцевими виробами суть лиш силомянні капелюхи і капелюхи з кіньскої шерсти та дуже красно виплітані бамбусові мати, а найлїпшим єсть корейский папір, котрий навіть в Хінї має велику цїну. Всїляку поживу, овочі та металеві люльки, на довгих, иноді і на сяжень, цибухах продають таки на улицях або на розстелених матах або в будах, але за кождий раз, коли має переходити король, мусять всї зараз забирати ся з своїми товарами і будами.

В містї єсть великий рух, але по найбільшій части видко лиш самих мужчин. Жінки та дівчата показують ся лиш рідко і то лиш або в супроводї свого чоловіка або батька; тогди убирають они на себе коротенькі кафтаники, котрі сягають їм лиш поиід пахи, а зараз від того кафтаника звисає на них довга, фалдиста спідниця. Крім того убирають ще верхну одіж і заслонюють собі лице, щоби їх нїхто не видів. Иноді можна ще побачити якого Корейця, що іде в сїрій одежи і держить в руках два патички, межи котрими єсть розпняте сїре полотенце, котрим він заслонює собі лице. То жалоба по якімсь свояку; підчас неї не сьміє Кореєць на нїкого дивити ся і єго не повинен нїхто видїти, длятого він і заслонює ся тим полотенцем. Та жалоба мусить тревати через три роки і під нїяким услівем не вільно еї скоротити. Ще одною характеристокою корейскої столицї єсть вічне хляпане, яке несе ся від сторони мутного потока, що переплиає черес місто; то жінки раз-враз перуть одіж для мужчин

Найважнїйші будинки в Сеули — то одна святиня буддайска, коло котрої єсть викутий в скалї божок на 6 метрів високий і на біло помальований та обі королївскі палати, стара і нова, обведені доокола валами. Обі ті палати — то молоднїють то старіють ся, після потреби, бо коли король перебуває в котрій з них, то она називає ся нова, а тогди тамта друга єсть старою; коли-ж король перенесе ся до старої, то она тогди називає ся новою, а з давної нової робить ся стара. До палати, справдї старшої будовою, іде ся т. зв. палатовою улицею. На початку тої улицї стоять під подвійним дахом три брами. Середну браму отвирають лиш тогди, коли іде король або коли несуть єго власноручні письма: бічними брамами ходять мінїстри і урядники. Перед брамами стоять ще два великі камінні льви. Коли увійти тими брамами до палати, то видить ся перед собою властиво цїле місто; тут повно всїляких площей, улиць і домів. В домах тих мешкають урядники, мінїстри, служба двірска і войско, з котрого стоїть тут залогою лиш 500 людий для охорони короля. Цїла проча стала армія корейска, котра має всего лиш 4.000 вояків, мешкає в касарнях в містї.

Перейшовши через два великі подвіря входить ся на трете, де єсть т. зв. авдієнцийна саля, в котрій король принимає посольства і своїх мінїстрів та урядників. Саля та стоїть на подвійній терасї, на котру входить ся по трох ступенях. На серединї горішної тераси, обведеної доокола низьким муром з білого мармору єсть саля, деревляний будинок, що спочиває на величезних стовпах, помальованих в горі на червоно а в долинї на біло. Стеля того будинку єсть також красно помальована червоними, синими і зеленими красками, а помість єсть вкритий матами. Проти дверий сеї салї стоїть на підвисшеню королївский престол

ятель, а ворог Школика; отже й спитав его раз по пяному, як найлекше позбути ся Школика? Жид приняв ся спрятати Школика за заплату 50 зр. В який спосіб мав се зробити, того не сказав Іванови, тілько зажадав від него 5 зр. завдатку, що й одержав.

Іван, як сказано, любив напиватись, приходив до дому пяний і все томив жінку, уважаючи еї виновницею всего лиха. Проворний жид скористав з непорозумінь між супругами і зложив заговір з Паранею против еї чоловіка. Представив еї нещасне пожите з мужем-пяницею і став дораджувати, що Івана можна легко позбути ся і що Параня може вийти за муж за Дмитра Нестерака, з котрим она мала любовні зносини. Параня радо приймила предложене жида, а він жертвував ся за заплатою 100 зр. згладити мужа Івана, жадаючи завдатку. Параня дала ему 8 зр. Жид приймивши на себе обовязок убити двох людий, звірив ся з своїм наміром перед своєю жінкою і тестем Пінкасом Ман, що мешкав разом в коршмі і був глухонїмий. Ессіґ заявив ім обом, що спершу мусить спрятати Івана, бо той яко пяниця міг его зрадити, а потім упорає ся з Стефаном. Зараз удав ся до Рави і купив у Мортка Тофра якусь отруту. Мав се бути вітріоль і его, в порозуміню з Паранею, мав влити до страви, або напитку. Однак отрута воняла і жид сумнївав ся, чи Іван схоче еї спожити, отже уложив инший плян. Ото дня 29 липня запросив вечером Івана до коршми, почастував его горівкою, попросив до другої комнати і велїв ему тут заждати на якогось жидка з Рави, котрий мав удїлити Іванови поради в процесї. Іван ждав і одурений оковитою заснув. Тодї Ессіґ увійшов з Пінкасом до другої компати і давши тестеви сокиру, имив Івана за руки з заду, а Пінкас одним ударом обуха повалив Івана неживим на землю. Трупа виволїкли до сїней, ударили ще кілька разів сокирою по голові, а хотячи затерти слїди убійства, овинули голову Івана кафтаном, перевязали мотузком і винесли на зелїзничий шлях і положили на шини, щоби поїзд, що мав іти в ночи з Ярослава до Рави, переїхав трупа. Однак спізнили ся, бо поїзд вже був перейшов. Рано дозорець зелїзничий побачив трупа і повідомив жандармерию, а та вислїдила виновників. Они сидять під ключем в равскім судї і признали ся до вини так, що слїдство майже покінчене.

— **Галичани в Кореї!** Хто би то вгадав, куди нашими носить! Навіть до Кореї заходять вже наші Галичане! Ба, але вгадайте котрі, бо звістно, що галицкого народу нема; могли би бути хиба що найбільше пiддані галицкої держави, а що такої держави поки що нема, то можуть ними бути хиба котрісь із наших краянів — отже чи Поляки, чи Русини чи Жиди? Може здогадаєте ся хто, коли вам скажемо лиш одно імя: Ицко Штайнбек. Отже наш Ицко завандрував аж до Кореї! Коли Єго Величества корабель „Зринї" заплив в 1890 р. иа 1891 до Кореї і станув там в Чемульпо, застав там межи 30 Европейцями, які перебували в тім містї, що мало тогди 6000 мешканців, також і трох Галичан, а іменно заданого Ицка, его жінку з роду Камерлїнґ і еї сестру панну Анну. А що-ж там робив наш Ицко? — спитаєте може. Як то, що? — заложив собі готель, котрий назвав „Готель де Корея". Чи богато Корейців заїзджало до сего готелю, не знаємо; але видко що наш Ицко мусїв робити не злї интереси, бо ему захотїло ся стати таки обивателем корейскої держави і купити собі ґрунт в Чемульпо. Здає ся однакож, щв у него не було досить гроший на заплачене коштів контракту купна та інтабуляциї і т. п. корейскому нотареви, бо власти корейскі нїяк не хотїли признати нашому Ицкови права горожанства корейского. Але Ицко, чоловік що зріс в Европі і мав за собою практику житя ще з Галичини, не тратив надії і пильно апелював, реплїкував, дуплїкував і т. д. — словом уживав всяких способів адвокатских, щоби поставити на своїм, і — поставив. Командант корабля „Зринї", капітан фреґати Кіттель, звернув між иншим і на сей факт увагу нашого правительства і вказав на потребу заключеня угоди з Кореєю а німецкий консуль Кріен, котрий тогди заступав інтереси і нашої держави допоміг Ицкови добити ся свого права, яке ему належало ся з титулу Европейця і Галичанина. Ицко купив отже ґрунт і веде нинї дальше свій „Готель де Корея". Хто знає, він може нинї робить вже й дуже добрі інтереси, може вже отворив в Чемульпо „львівску каварню" на взорець якої н. пр. коломийскої, ба може і завів який „тінґель-танґель" або яке „Ельдорадо" па взорець львівского на Личакові, куди спровадив найперших „співачок" з Европи. Нинї в тяжких часах, які настали для Корейців, потреба їм трохи розвеселити ся, та й японьским воякам, котрих тепер прибуло до Чемульпо аж 20.000 може таке „Ельдорадо" придати ся. Наш Ицко добре то все розуміє, у него голова як-раз до того і не сумніваємо ся, що він тепер робить добрі інтереси, хто знає чи не лїпші, як львівскі готелїєри і реставратори в теперішну пору.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 серпня. Ґр. Людвик Водзїцкий, член Палати панів і довголїтний ґубернатор Лендербанку, помер нагло в Дуе, в дорозї з Парижа, де перебував коло недужої жінки, до Остенди, куди їхав на курацию.

Льондон 13 серпня. З Танґеру доносять до бюра Райтера, що в Марокку вибухла ворохобня Кабілїв. Ворохобники взяли кілька крiпостий, поубивали калїфів і вибрали своїх кадіх та не хотять признати инших ґубернаторів.

Софія 13 серпня. Кн. Фердинанд вернув вчера до столицї, де его повитано ентузиястично.

Альжір 13 серпня. Поліция арештувала тут 13 анархістів, по найбільшій части Італїянців і Нїмців, котрих відвезено до Франциї, де їх відтак відставлять до границї.

Переписка від Редакциї.

Вп. о. А. Юз. в Гр.: Ми здержували ся умисно з відповідию, бо думали, що роздобудемо жадані числа; однакож ґодї було. Коби то ще за послїдний рік, то було би лекше, але по двох, трох роках як кожда инша ґазета так і ми не держимо на складї злишні примірники. — **Ч. Панько Красїй в Луцї:** Найлїпше удайте ся до вашого старостства, і зложіть там грошї, а оно буде Вам висилати, бо инакше буде велика заплутанина і далї переписка коштувала би більше як сама пренумерата.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспіш-ний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7 46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12 46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і зложені, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, іляюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історії і фолькльору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

під красно різьбленим бальдахіном. Із сего престола видко крізь двері на двір на подвійну терасу і на виложену плитами перед нею площу, де на дванайцяти стовпах суть написи, котрі визначують, де хто із шляхти та урядників має ся ставити підчас авдієнциї. Недалеко звідси, на другім подвірю, стоїть серед ставку лїтна палата на 48 камінних стовпах. Комнати короля, королевої і наслїдника престола знаходять ся в подальших будинках. Ся палата єсть сполучена з другою довгими на кільометер і критими сїньми, але в сїй другій король вже від якогось часу не мешкає, а то длятого, що перепудив ся, бо коли виходив з палати, то з даху упав перед него вуж.

Принятє у короля в вересню 1892 р. описує Гемский так: Дня 6 вересня прибули ми до корейскої столицї і пішли зараз до міністра справ заграничних Мін-Чонґ-Мока, та просили его, щоби він виробив нам авдієнцию у короля. Міністер, старший вже панок, приняв нас сердечно та угостив медівниками, солодким вином і циґарами. На другий день дав він знати, що король визначив авдієнцию на 6 вересня о 3 год. сполудня. О пів до третої того дня занесли нас після ранґи в червоних і синих ношах аж перед браму до королївскої палати. Звідси ішли ми вже пішки, бо після давного звичаю має лиш хиньский посол право давати ся нести в ношах через подвіря королївскої палати. Нас вів цивільний урядник, у котрого на его верхній одежи на грудех і плечех був вишитий журавель яко відзнака его ранґи. Офіцири мають повишивані тиґри. Ми перейшли через кілька великих брам і площей, де стояли пушки і мітрайлези, а коло них варта, та зайшли наконець до малого будинку, де нас приняв міністер для справ заграничних, перший міністер та міністер для справ внутрішних і маршалок двору Кінґ-Сонґ-Ґонґ. Около четвертої години дали нам знати, що король вже жде на нас. Ми пішли улицями, де було розставлене войско і пушки, аж прийшли на подвіре, де стояло ще кількох міністрів, а ті ідучи попереду, завели нас перед короля. Всїх тих достойників вело через цїлий час по двох людий попід руки нїби на знак, який то великий тягар свого уряду двигають они на собі. Увійшовши на внутрішне подвіре, відкрили ми голови і побачили короля, що сидїв в авдієнцийній салї коло стола, вкритого красно вишиваними обрусами. В дверех кинули міністри собою на землю, а відтак поставали коло чотирох евнухів, що стояли коло короля. Ми поклонили ся тричи королеви і станули відтак ліворуч коло консуля і товмача.

Королеви було тогди 42 роки, він малого росту і сухірлявий, очи ему сьвітили ся, а лице, видко, що розумне. Він заєдно гриз імбір. Мав на собі червону, шовкову одежу, вишивану золотом, спняту на бедрах золотою пряжкою, а на голові шапочку, плетену з кіньскої шерсти, яку носять корейскі урядники, спід котрої видко було чуб, ознаку мужчин жонатих (не жонаті заплїтають коси). Він розпитував нас про цїсаря німецкого, про цїсареву, звідував ся про їх здоровле, про назву корабля, хвалив наше войско і т. д. Авдієнция тревала пів години і ми поклонившись так само, як перед тим, вийшли з салї.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.